

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobce: **Radiospol s.r.o.**, se sídlem Hodonín, J. Suka 2943/3, IČO 27666395, zastoupen JUDr. Marcelou Neuwirthovou, advokátkou se sídlem Havířov-Město, Dělnická 1a/434, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání** se sídlem Praha 2, Škrétova 44/6, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 9.7.2013, sp.zn./Ident.:2013/552/STR/Rad, č.j.: STR/3126/2013,

ta k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým byla odmítnuta jeho žádost o prodloužení platnosti licence č.j. Ru/18/06 (program Rádio Čas Dyje), neboť žádost nebyla podána v zákonné lhůtě (dále jen licence).

Žalobce v podané žalobě uvedl, že smyslem ustanovení § 12 odst. 10 zákona č. 231/2001 Sb., o rozhlasovém a televizním vysílání (dále jen „mediální zákon“), je určitým způsobem standardizovat a zpřehlednit systém prodlužování již udělených licencí i ve vztahu k potencionálním novým žadatelům v případě, že stávající provozovatel o prodloužení licence již nezažádá. Z ustanovení však nevyplývá, že by jeho nedodržením byla stanovena jakákoliv sankce, jako je odmítnutí žádosti o prodloužení platnosti licence. S ohledem na povahu dopadu takového rozhodnutí a jeho následků je nutné požadovat, aby žalovaná byla pro takové rozhodnutí jednoznačně zmocněna zákonným ustanovením, přičemž mediální zákon žalované žádné zmocnění, kompetenci či oprávnění, aby v případě nedodržení lhůty pro

podání žádosti o prodloužení bylo toto spojeno se sankcí odmítnutí žádosti, nedává. Napadené rozhodnutí je excesem do právního postavení žalobce, které nemá oporu v zákoně, resp. směřuje proti smyslu zákona, tak i proti ústavnímu imperativu dle čl. 2 odst. 3 Ústavy ČR.

Žalobce namítal, že žalovaná nesprávně interpretovala lhůtu uvedenou v § 12 odst. 10 písm. c) mediálního zákona jako zákonnou, když se jedná toliko o lhůtu pořádkovou. Pořádkové lhůty jsou stanoveny pouze v zájmu efektivy řízení a jejich zmeškání zásadně nemá mít za následek ztrátu práva. Pokud má být takový následek s promeškáním lhůty spojen, je nezbytné, aby toto bylo v zájmu právní jistoty v zákoně výslovně uvedeno. Žalovaná ve svém rozhodnutí nikde neuvádí, z čeho dovozuje interpretaci lhůty vymezené v § 12 odst. 10 mediálního zákona jako lhůty zákonné a kde je v textu tohoto ustanovení výslovně uvedena sankce odmítnutí žádosti o prodloužení licence. Její rozhodnutí přitom musí být přezkoumatelné a musí z něj být zřejmé, že z mezí a hledisek právního uvážení nevybočila. Mediální zákon v ustanovení § 12 odst. 11, 12 ve vazbě na § 13 odst. 3 nikde nestanoví, že by důvodem pro neprodloužení licence bylo zmeškání lhůty uvedené v § 12 odst. 10 téhož zákona, přičemž ze samotného textu § 12, a i ze smyslu celé právní normy, jednoznačně vyplývá, že jde o výčet taxativní a tedy konečný. Správnímu orgánu není dána jakákoliv úvaha či posouzení, zda s ohledem na okolnosti konkrétního případu je možné odmítnout prodloužení licence či nikoliv. Správní orgán tak může činit výhradně a jedině pokud jsou naplněny důvody předpokládané v § 12 odst. 11, odst. 12 a není oprávněn tyto důvody extenzivním výkladem zákona v neprospěch žadatele rozšiřovat. Tento postup žalovanou dodržen nebyl. Žalobou napadené rozhodnutí je nutno zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. a rovněž pro podstatné porušení ustanovení o řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s.

Podle žalobce byl žalovanou zneužit institut správního uvážení za účelem rozšíření důvodů pro neprodloužení licence, ač pro to správní orgán neměl žádnou oporu v zákoně.

Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaná poukázala na skutečnost, že se věcně podanou žádostí nezabývala, nevydala rozhodnutí ve věci a žádost odmítla. K tomu přistoupila z důvodu, že je oprávněna jednat pouze na základě zákona a v jeho mezích. Vzhledem k tomu, že zákonodárce zvolil formulaci „žádost musí být doručena“, má žalovaná za to, že rámec zákona zvoleným procesním postupem překročen nebyl. Vzhledem k poměrně jasně formulované povinnosti ohledně lhůt pro doručení žádosti o prodloužení licence má žalovaná za to, že se nejedná o lhůtu pouze pořádkovou, jak tvrdí žalobce. Žalovaná dále uvedla, že drtivá většina lhůt stanovených mediálním zákonem neslouží pouze k obecným zásadám rychlosti a hospodárnosti správního řízení, nýbrž sledují ještě další cíl a tím je hospodárné a efektivní využívání kmitočtového spektra coby vzácného statku, k jehož správě je za tím účelem povolána veřejná moc reprezentovaná žalovanou. Nad rámec uvedeného podotkla, že ačkoliv se jedná o lhůtu zákonnou, kterou žalovaná svým rozhodnutím není oprávněna prodloužit, mohl žalobce požádat o prominutí zmeškání úkonu. Při vědomí ustanovení § 41 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) za situace, kdy si byl žalobce vědom značného prodlení, se kterým žádost podává, nemohl žalobce očekávat, že takto pozdě podané žádosti žalovaná bez dalšího vyhoví. Z obsahu podání žalobce nebylo patrné, že by o prominutí zmeškání úkonu žádal a žalovaná se tak možností prominutí zmeškání úkonu ani nemohla zabývat. Žalovaná nesouhlasila s tvrzením žalobce, že překročila meze správního uvážení a nepřípustně zasáhla do jeho právního postavení s tím, že spatřuje oporu pro svůj procesní postup v analogii s ustanovením § 15 odst. 3 mediálního zákona, který upravuje zahájení licenčního řízení a podle něhož žalovaná žádosti o licenci

doručené po stanovené lhůtě odmítne. Jak lhůta pro doručení žádosti o udělení licence, tak lhůta pro doručení žádosti o prodloužení licence, mají zajistit, aby kmitočtové spektrum bylo účelně využíváno zcela ve smyslu mediálního zákona.

Žalovaná žádala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

V replice k vyjádření žalované žalobce v podání ze dne 6.11.2013 setrval na svých žalobních tvrzeních a měl i nadále za to, že žalovaná překročila meze správního uvážení, když nesprávně interpretovala předmětná ustanovení mediálního zákona, extenzivním výkladem rozšířila své kompetence nad rámec zákonného zmocnění a takto neoprávněně zasáhla do právního postavení žalobce jako žadatele o prodloužení platnosti licence k rozhlasovému vysílání.

Při ústním jednání účastníci setrvali na svých stanoviscích. Zástupce žalobce vymezil tři okruhy problémů, které jsou žalovanému rozhodnutí vytýkány. Jednak nesprávné hodnocení ustanovení § 12 odst. 10 mediálního zákona s tím, že zákon nedává žalované zmocnění, kompetenci či oprávnění, aby v případě nedodržení lhůty pro podání žádosti o prodloužení došlo k odmítnutí takové žádosti. Napadené rozhodnutí je exesem do právního postavení žalobce, který nemá oporu v zákoně. Druhým důvodem žaloby je nesprávná interpretace lhůty vymezené ustanovením § 12 odst. 10 mediálního zákona žalovanou jako lhůty zákonné, ačkoliv jde o lhůtu pořádkovou, navíc žalovaná nikde v rozhodnutí neuvádí, z čeho a z jakých důvodů dovozuje interpretaci této lhůty jako lhůty zákonné, a v tomto směru je rozhodnutí přinejmenším nepřezkoumatelné a je tedy vadou žalovaného rozhodnutí. Třetím důvodem žaloby je skutečnost, že mediální zákon jednoznačně stanovuje důvody, pro které není možné žadateli licenci k provozování vysílání prodloužit, a sice v ustanovení § 12 odst. 11, 12, ve vazbě na § 13 téhož zákona, přičemž v žádném tomto ustanovení není uvedeno, že by důvodem pro neprodloužení licence bylo zmeškání lhůty v podání žádosti o její prodloužení, jak má na mysli § 12 odst. 10 citovaného zákona, navíc jde o výčet taxativní, tedy konečný. Žalovaná tak nemohla učinit rozhodnutí v té formě, jak učinila, tzn. odmítnutí žádosti právě s ohledem na taxativní výčet uvedený v § 12. Žalovaná není oprávněna svévolně svým extenzivním a navíc neodůvodněným výkladem taxativní výčet rozšiřovat.

Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonností, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle ust. § 5 písm. b) mediálního zákona v rozhodném znění Rada uděluje, mění a odnímá licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání.

Podle ustanovení §12 mediálního zákona, zejména odst. 1, 4, 5, 7, 8, 10 písm. c), 11 a 12 v rozhodném znění licenci uděluje Rada v řízení o udělení licence (dále jen "licenční řízení"). Licence opravňuje provozovatele vysílání k rozhlasovému a televiznímu vysílání v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem a jinými právními předpisy. Licence vstupuje v platnost dnem, kdy rozhodnutí Rady nabylo právní moci s výjimkou případu podle § 18 odst. 2. (2) Samostatnou licenci k poskytování služeb přímo souvisejících s programem nelze udělit. (3) Rada je oprávněna vydat licenci k vysílání šířenému prostřednictvím a) vysílačů, b) družic a kabelových systémů, c) přenosových systémů neuvedených v písmenech

a) a b) (dále jen „zvláštní přenosový systém“). (4) Na udělení licence není právní nárok, pokud není dále stanoveno jinak. (5) Licence se uděluje na dobu určitou, a to nejdéle na dobu a) 8 let k rozhlasovému vysílání, b) 12 let k televiznímu vysílání. (6) Provozovatel rozhlasového vysílání s licencí je povinen zahájit vysílání nejdéle do 180 dnů a provozovatel televizního vysílání s licencí do 360 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí o udělení licence, nestanoví-li zákon jinak. (7) Licence je nepřevoditelná na jinou osobu.

(8) Na žádost provozovatele vysílání s licencí Rada dobu platnosti licence prodlouží. Doba platnosti licence lze prodloužit jedenkrát, a to u rozhlasového vysílání o dobu 8 let a u televizního vysílání o dobu 12 let. Na žádost provozovatele vysílání s licencí může Rada prodloužit dobu platnosti licence i o kratší dobu. (9) V žádosti o prodloužení licence může provozovatel vysílání s licencí zároveň požádat o souhlas se změnou právní formy společnosti; Rada žádosti vyhoví, půjde-li o změnu na akciovou společnost s akciemi znějícími na jméno. (10) Provozovatel vysílání s licencí může písemně požádat Radu o prodloužení doby platnosti licence, na základě které vysílá. Tato žádost musí být Radě doručena a) u celoplošného rozhlasového vysílání v období od počátku 36. do konce 30. měsíce před pozbytím platnosti stávající licence, b) u celoplošného televizního vysílání v období od počátku 48. do konce 42. měsíce před pozbytím platnosti stávající licence, c) u místního rozhlasového nebo televizního vysílání v období od počátku 36. do konce 30. měsíce před pozbytím platnosti stávající licence. (11) Rada platnost licence neprodlouží v případě, že žadatel nesplňuje podmínky podle § 13 odst. 3 nebo došlo-li ke změně plánu využití kmitočtového spektra určeného pro rozhlasové či televizní vysílání z důvodu plnění mezinárodní smlouvy týkající se koordinace kmitočtů a tato změna by podstatným způsobem znemožnila vysílání provozovatele vysílání s licencí; pokud změna plánu využití kmitočtového spektra není podstatná, Rada platnost licence neprodlouží v této části. (12) Rada dále platnost licence neprodlouží v případě, že provozovateli vysílání s licencí byla opakovaně pravomocným rozhodnutím uložena sankce za závažné porušení následujících povinností: a) zařadil do vysílání pořady, které propagují válku nebo líčí krutá nebo jinak nelidská jednání takovým způsobem, který je jejich zlehčováním, omlouváním nebo schvalováním, b) zařadil do vysílání pořady, které podněcovaly k nenávisti z důvodu pohlaví, rasy, barvy pleti, jazyka, víry a náboženství, politického nebo jiného smýšlení, národního nebo sociálního původu, příslušnosti k národnostní nebo etnické menšině, majetku, rodu nebo jiného postavení, c) zařadil do vysílání pořady, které bezdůvodně zobrazují osoby umírající nebo vystavené těžkému tělesnému nebo duševnímu utrpení způsobem snižujícím lidskou důstojnost, d) zařadil do vysílání podprahová sdělení, e) zařadil do vysílání pořady, které mohou vážně narušit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých tím, že obsahují pornografii a hrubé samoučelné násilí, f) převedl bez předchozího souhlasu Rady na třetí osoby podíl ve společnosti provozovatele vysílání s licencí, a porušil tak povinnost uvedenou v § 21 odst. 6 a 7. (13) Prodloužení doby platnosti licence Radou podle odstavce 8 má stejné právní účinky jako rozhodnutí Rady o udělení licence. Ustanovení odstavce 8 tím není dotčeno.

Podle ustanovení § 15 odst. 1, 2, 3 téhož zákona licenční řízení zahajuje Rada z vlastního podnětu nebo z podnětu uchazeče o licenci vyhlášením licenčního řízení. Před zahájením licenčního řízení si Rada vyžádá stanovisko Českého telekomunikačního úřadu vymezující územní rozsah vysílání způsobem podle odstavce 2, a jedná-li se o licenční řízení o udělení jedné nebo více licencí k vysílání jednoho nebo více programů šířených prostřednictvím vysílačů pouze digitálně, rovněž stanovisko Českého telekomunikačního úřadu k možnosti umístění v sítích elektronických komunikací; v případě podnětu uchazeče o licenci je Rada povinna vyžádat si od Českého telekomunikačního úřadu potřebná stanoviska nejpozději do 15 dnů ode dne, kdy podnět obdrží. Licenční řízení Rada vyhlásí nejpozději do

30 dnů ode dne, kdy od Českého telekomunikačního úřadu obdrží stanovisko, které zahájení licenčního řízení umožňuje; vyžádá-li si Rada od Českého telekomunikačního úřadu k témuž licenčnímu řízení více než jedno stanovisko, počíná lhůta 30 dnů pro vyhlášení licenčního řízení běžet ode dne, kdy obdrží poslední z vyžádaných stanovisek, pokud tato stanoviska zahájení licenčního řízení umožňují. (2) Rada ve vyhlášení licenčního řízení stanoví lhůtu a místo podání žádosti o licenci, časový rozsah vysílání, územní rozsah vysílání určený souborem technických parametrů v případě analogového vysílání nebo diagramem využití rádiových kmitočtů v případě digitálního vysílání; u licenčního řízení na celoplošné vysílání Rada stanoví požadavky na základní programovou specifikaci celoplošného vysílání (dále jen "požadavky"). Rada oznámení o vyhlášení licenčního řízení zveřejní na úřední desce, nejméně ve dvou celostátních denících a způsobem umožňujícím dálkový přístup. (3) Rada odmítne žádosti o licenci doručené po stanovené lhůtě a žádosti, které jsou v rozporu s vyhlášenými požadavky.

Podle ust. § 17 téhož zákona při rozhodování o udělení licence Rada hodnotí a) ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatele k zajištění vysílání, včetně výsledků dosavadního podnikání žadatele v oblasti rozhlasového a televizního vysílání, pokud v této oblasti podnikal, b) transparentnost vlastnických vztahů ve společnosti žadatele, c) přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů rozhlasového nebo televizního vysílání na území, které by mělo být rozhlasovým nebo televizním vysíláním pokryto, d) zastoupení evropské tvorby (§ 42), tvorby evropských nezávislých producentů a současné tvorby (§ 43) v navrhované programové skladbě televizního vysílání, jde-li o licenci k televiznímu vysílání, e) přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby, f) v televizním vysílání připravenost žadatele opatřit určité procento vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené, g) přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice. (2) Při udělování licence k digitálnímu vysílání Rada hodnotí a) ekonomickou, organizační a technickou připravenost žadatele k zajištění vysílání, transparentnost jeho vlastnických vztahů, přínos programové skladby navrhované žadatelem o licenci k rozmanitosti stávající nabídky programů a zastoupení evropské tvorby (§ 42), tvorby evropských nezávislých producentů a současné tvorby (§ 43) v navrhované programové skladbě televizního vysílání, b) přínos uchazeče pro rozvoj původní tvorby, c) připravenost žadatele opatřit určité procento vysílaných pořadů skrytými nebo otevřenými titulky pro sluchově postižené, d) přínos žadatele k zajištění rozvoje kultury národnostních, etnických a jiných menšin v České republice. (3) Licenci nelze udělit uchazeči, kterému byla licence odejmuta nebo zrušena registrace v předcházejících pěti letech z důvodů porušení zákona nebo který nesplňuje podmínku bezúhonnosti.

Podle ustanovení § 24 písm. a) téhož zákona platnost licence zaniká uplynutím doby, na kterou byla udělena.

Podstatou sporu je posouzení, zda je lhůta vymezená v ust. § 12 odst. 10 písm. c) mediálního zákona lhůtou propadnou či pořádkovou.

Žalobce v podané žalobě předně tvrdil, že mediální zákon nedává žalované zmocnění, kompetenci či oprávnění, aby v případě nedodržení lhůty pro podání žádosti o prodloužení licence žádost odmítla, dále namítal nesprávnou interpretaci lhůty vymezené v ust. § 12 odst. 10 písm. c) mediálního zákona žalovanou jako lhůtu propadnou a nikoliv pořádkovou, a konečně poukazoval na ust. § 12 odst. 11, 12 ve vazbě na ust. § 13 mediálního zákona s tím, že v žádném z nich není vymezeno, že by důvodem pro neprodloužení licence bylo zmeškání

lhůty k podání žádosti o její prodloužení, jak má na mysli ustanovení § 12 odst. 10 citovaného zákona, přičemž žalovaná není oprávněna extensivním a neodůvodněným výkladem v neprospěch žalobce tyto důvody rozšiřovat. Žalobce měl rovněž za to, že žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve vztahu k interpretaci lhůty v ust. § 12 odst. 10 písm. c) mediálního zákona a tvrdil, že žalovaná zneužila institut správního uvážení k rozšíření důvodů pro neprodloužení licence k rozhlasovému vysílání, ač pro tento postup nemá oporu v zákoně.

K tomu z obsahu spisového materiálu, žalobou napadeného rozhodnutí, jakož i písemného vyjádření žalované k podané žalobě vyplynulo, že žalobce podáním ze dne 12.6.2013, doručeným žalované téhož dne, požádal o prodloužení licence provozovatele rozhlasového vysílání programu Rádio Čas Dyje, šířeného prostřednictvím pozemních vysílačů, udělené rozhodnutím č.j. Ru/168/04 na dobu od 4.4.2006 do 3.4.2014 (licence č.j. Ru/18/06) a žádal o její prodloužení o 8 let, tj. do 3.4.2022 (dále též žádost). Z odůvodnění žádosti je zřejmé, že si byl žalobce vědom jejího podání po zákonem stanovené lhůtě, měl však za to, že lhůta vymezená v § 12 odst. 10 písm. c) mediálního zákona je lhůtou pořádkovou. Jako důvod pro nevčasné podání žádosti poukázal na nelehkou situaci na rozhlasovém trhu, kdy se v posledních letech soustředil hlavně na to, aby rádio fungovalo co nejlépe a přinášelo posluchačům kvalitní program, na který jsou zvyklí a „lidem uvnitř práci“

O žádosti rozhodla žalovaná na svém zasedání dne 9.-10.7.2013 tak, že žalobou napadeným rozhodnutím žádost odmítla, neboť nebyla podána v zákonné lhůtě. V odůvodnění rozhodnutí stručně shrnula skutkový stav, poukázala na ustanovení § 12 odst. 10 písm. c) mediálního zákona a konstatovala, že lhůta pro podání žádosti o prodloužení licence marně uplynula dne 3.10.2011. K tomu zmínila ustanovení § 39 správního řádu s tím, že lhůta stanovená ustanovením § 12 odst. 10 písm. c) mediálního zákona je lhůtou zákonnou, kterou správní orgán není oprávněn na základě svého rozhodnutí prodloužit, nadto z žádosti žalobce není patrné, že by o prodloužení lhůty žalovanou zažádal.

Soud se předně zabýval námitkou žalobce, který tvrdil, že žalovaná musí být pro své rozhodnutí v projednávané věci jednoznačně zmocněna zákonným ustanovením s tím, že mediální zákon žalované žádné zmocnění, kompetenci či oprávnění, aby v případě nedodržení lhůty pro podání žádosti o prodloužení bylo toto spojeno se sankcí odmítnutí žádosti, nedává. K tomu žalobce poukázal na článek 2 odst. 3 Ústavy ČR. Podle stanoviska soudu mediální zákon ani jiný právní předpis pravomoc rozhodovat ve věcech licencí k provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen „licence“) jinému správnímu orgánu nesvěřuje. Tato skutečnost vyplývá z ustanovení § 5 písm. b) citovaného zákona, podle kterého Rada uděluje, mění a odnímá licence k provozování rozhlasového a televizního vysílání. Námitka tedy není důvodná.

Soud nepovažuje za opodstatněnou ani námitku nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Žalovaná totiž v odůvodnění svého rozhodnutí sice stručně, ale jednoznačně formulovala právní názor na posouzení lhůty stanovené v § 12 odst. 10 písm. c) mediálního zákona. Přitom vyšla ze skutkových zjištění, vyplývajících ze spisového materiálu, které ostatně žalobce nezpochybnil. Žalovaná tak v souladu s ustanovením § 66 mediálního zákona ve spojení s § 68 odst. 3 správního řádu v odůvodnění uvedla důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, jakož i úvahy, kterými se řídila při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů. Soud jejímu právnímu názoru, že „lhůta stanovená § 12 odst. 10 písm. c) zákona č. 231/2001 Sb. je lhůtou zákonnou a správní orgán není oprávněn ji na základě svého rozhodnutí prodloužit“ plně přisvědčuje z důvodů uvedených níže.

Soud odmítl i stěžejní žalobní námitku nezákonného posouzení lhůty vymezené v ustanovení § 12 odst. 10 písm. c) mediálního zákona jako lhůty propadné. Tento závěr soud vyvozuje ze zákonných ustanovení, upravujících celé licenční řízení, byť se v projednávané věci jedná o prodloužení platnosti stávající licence. Soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že licenční řízení je procesem složitým, zdlouhavým, zpravidla se děje za účasti několika, často i několika desítek, účastníků řízení, ve kterém musí účastník splnit celou řadu podmínek k tomu, aby jako vítězný žadatel v řízení obstál a licence mu byla udělena (§ 12 a násl. mediálního zákona). Jak vyplývá z úvodního ustanovení § 12 citovaného zákona, licence opravňuje provozovatele vysílání k vysílání v rozsahu a za podmínek stanovených tímto zákonem a jinými právními předpisy (odst. 1), na udělení licence není právní nárok pokud není stanoveno jinak (odst. 4), licence se uděluje na dobu určitou s vymezením maximální doby trvání (odst. 5), je nepřevoditelná na jinou osobu (odst. 7), prodloužit její platnost lze jen na žádost stávajícího provozovatele a to pouze jedenkrát na zákonem stanovenou maximální dobu (odst. 8). Rada dále hodnotí celou řadu skutečností, rozhodujících pro udělení licence (§ 17). Z uvedeného je patrné, že provozovatel stávající licence musí v případě, že chce žádat o její prodloužení, splňovat podmínky licence i nadále, a zejména **musí**, jak je výslovně uvedeno v ustanovení § 12 věta druhá, Radě žádost o prodloužení doby platnosti licence doručit v období, vymezeném přesně stanoveným rozsahem měsíců **před** pozbytím platnosti stávající licence (§ 12 odst. 10 písm. c)). Konkrétně musí být žádost Radě doručena v období od počátku 36. do konce 30. měsíce před pozbytím platnosti stávající licence, tj. nejdříve tři roky, **nejpozději však dva a půl roku**. Podle stanoviska soudu má být uvedenou lhůtou poskytnut dostatečný časový prostor jednak Radě, aby jako rozhodující správní orgán ve věcech licencí včas, tj. minimálně 2 a půl roku předem, věděla, že stávající provozovatel o prodloužení licence nemá zájem a mohla tak zvážit, zda je namístě vyvolat proces udělení do budoucna volného kmitočtu jinému subjektu, druhá, aby si potencionální žadatelé a uchazeči o takto v budoucnu uvolněný kmitočet mohli vytvořit předpoklady pro splnění podmínek pro udělení licence. Soud v této souvislosti přisvědčuje stanovisku žalované v písemném vyjádření k žalobě, kde žalovaná k nezákonnosti „odmítnutí žádosti o prodloužení licence“ poukázala na znění ustanovení § 15 odst. 3 mediálního zákona, podle kterého Rada odmítne žádosti o licenci doručené po stanovené lhůtě a žádosti, které jsou v rozporu s vyhlášenými požadavky. Byť se jedná o „zahájení licenčního řízení“, má soud za to, že žalovaná právem použila formu „odmítnutí“ žádosti o pro řízení o prodloužení licence, neboť i při zahájení licenčního řízení Rada ve vyhlášení licenčního řízení stanoví lhůtu (§ 15 odst. 2 mediálního zákona), jejíž nedodržení má za následek odmítnutí žádosti. Z uvedeného je patrné, že vůlí zákonodárce bylo vymezit při rozhodování Rady ve věcech licencí dobu, kterou Rada stanoví buď sama (§ 15 odst. 2 mediálního zákona) či je přímo upravena právním předpisem (§ 12 odst. 10 písm. c) mediálního zákona), a po jejímž uplynutí bude žádost žadatele bezpředmětná. Ze všech těchto důvodů má soud za to, že lhůta vymezena v ustanovení § 12 odst. 10 písm. c) mediálního zákona, je lhůtou prekluzivní (propadnou). Postup žalované, která žádost o prodloužení doby platnosti licence podanou žalobcem po uplynutí zákonem stanovené lhůty odmítla, byl tak v souladu se zákonem. Nad rámec uvedeného soud přisvědčuje vyjádření žalované k podané žalobě v tom, že smyslem lhůty vymezené v § 12 odst. 10 písm. c) je hospodárné a efektivní využívání kmitočtového spektra coby vzácného statku, k jehož správě je žalovaná zákonem povolána.

Soud nemohl vejít ani na poslední žalobní námitku zneužití institutu správního uvážení za účelem rozšíření důvodů pro neprodloužení licence k rozhlasovému vysílání tak, jak jsou taxativně vymezeny v ustanovení § 12 odst. 11, 12, ve vazbě na § 13 odst. 3 mediálního zákona. Je tomu tak proto, že žalovaná nerozšiřovala taxativní výčet důvodů pro neprodloužení platnosti licence ve smyslu § 12 odst. 11, 12 mediálního zákona, ale bez

věcného projednání žádost žalobce pro nesplnění formálních předpokladů (nedodržení lhůty pro podání) odmítla. Naproti tomu ustanovení § 12 odst. 11 mediálního zákona ukládá žalované platnost licence neprodloužit v případě, že žadatel nesplňuje podmínky dané ustanovením § 13 odst. 3 téhož zákona či licenci neprodloužit v případě, že provozovateli vysílání s licenci byla opakovaně pravomocným rozhodnutím uložena sankce za závažné porušení povinností uvedených v ustanovení § 12 odst. 12 téhož zákona. Závěr žalované o tom, že platnost licence nebude stávajícímu žadateli prodloužena, je tak podmíněn předchozím zjištěním, zda žadatel splňuje podmínky ustanovení § 13 odst. 3 nebo zda nedošlo ke změně plánu využití kmitočtového spektra za podmínek v ustanovení § 12 odst. 11 dále uvedený, či zda žadatel nenaplnil ustanovení § 12 odst. 12 téhož zákona, tedy věcné posouzení žádosti. V nyní projednávané věci žalovaná bez bližšího věcného posouzení žádosti zjistila opožděnost jejího podání a proto ji bez dalšího odmítla.

Soud proto žalobu jako nedůvodnou odmítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60, odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který byl ve věci úspěšný, však důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 15. ledna 2014

JUDr. Ivanka Havlíková, v r..
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Matznerová, DiS.